

Sygn. akt IV KKN 571/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 5 lutego 2002 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak (przewodniczący)

w sprawie **Z. D.**

uniewinnionego od zarzutu przestępstwa z art. 156 § 2 kk z 1969 r.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 5 lutego 2002 r.,
kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego W. C.
od wyroku Sądu Wojewódzkiego w K.
z dnia 9 czerwca 1998 r., sygn. akt VI Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 12 marca 1998 r., sygn. akt IV K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżyciela
posiłkowego W. C.**

U Z A S A D N I E N I E

W kasacji podnoszono zarzut obrazy prawa procesowego, a to art. 3 § 1, 4 § 1, 85 i 357 kpk przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz nieuwzględnienie wielu okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego i oparcie wyroku na wykluczających się wzajemnie zeznaniach świadków W. P. i H. R.. Do kasacji dołączono oświadczenie pisemne św. W. P., w którym stwierdza on, że

oskarżony prosił go aby nie czynił mu krzywdy i w swych zeznaniach uległ tym namowom na szkodę oskarżyciela posiłkowego.

Rozpoznając tę kasację Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Jej autorowi winno być wiadome, że skarga kasacyjna służy jedynie z powodu tzw. bezwzględnych podstaw odwoławczych albo innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć wpływ na treść orzeczenia. Przedmiotem kasacji nie mogą być w żadnym wypadku ustalenia faktyczne, a pamiętać też należy, że skargę tę składa się od orzeczenia sądu odwoławczego, a nie sądu I instancji. Treść kasacji wskazuje natomiast, że skarżący atakuje właśnie ustalenia faktyczne oraz oceny dowodów, a wywód kasacyjny sprowadza się do podważania wiarygodności świadków, których sądy dały wiarę i eksponowanie zeznań oskarżyciela posiłkowego. Formalnie kasacja wysuwa zarzuty obrazy prawa procesowego, faktycznie zaś polemizuje z ustaleniami faktycznymi i ocenami zawartymi w wyrokach, i to bardziej sądu I niż II instancji. Skarżący doręczając do skargi oświadczenie św. W.P. spisane po prawomocnym wyroku zapomina, iż przedmiotem kasacji jest obraza prawa, a podnoszenie okoliczności, które mają być ewentualnie oceniane jako nowe dowody w postaci nowych środków dowodowych nie może odbywać się w ramach tego właśnie środka zaskarżenia. W tym stanie rzeczy kasację tę, należało uznać za oczywiście bezzasadną.